

ดั่งสุร
ดราวารี
เล่ม 2

銀光渡 · 下

เขียนโดย 黑澤明 ใส่ม
แปลโดย แพน

สำนักพิมพ์
จามสai

ความปรารถนาในการปกป้องนางกับอารมณ์ความรู้สึกในการครอบครองนาง อารมณ์ทั้งสอง
ล้วนรุนแรงและเจ็บคม ก่อเกิดเป็นความสมดุลงานักแล้ว

เขาไม่ยอมทำร้ายนาง แต่ก็มีอาจไม่แตะต้องนาง เพียงจ้องจับดูได้มีวิถายนุ่มเนียนของนาง
ไปมาครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อบรรเทาความปรารถนารุนแรงนั้นพลางบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า บอกสัตว์
ในหัวใจตัวนั้นว่านางต้องการพักผ่อน

เขาให้นางเอนหลังพิงตัวเอง ให้แผ่นหลังนางแนบชิดกับแผงอกเขา มือใหญ่อ้อมไปด้านหลัง
ประคองลำตัวส่วนบนของนางไว้ ทำนั้นจะไม่กดทับร่างกายซีกขวาที่ได้รับบาดเจ็บของนาง จากนั้น
เขาก็ใช้มือทาบลงบนทรงอกนาง

สะเก็ดไฟพุ่งออกมาจากเปลวไฟ

เขาจ้องมองกองไฟ รู้สึกว่าความอุ่นปว้าเกื่อนนั้นบรรเทาลงไปบ้างแล้ว

เขาต้องดูแลนาง มิใช่ทำร้ายนาง

นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาหลุดพ้นจากร่างสัตว์ เขาตระหนักดีว่าไม่ว่าตัวเองจะเป็นมนุษย์
หรือเป็นสัตว์ นางล้วนมีอิทธิพลกับเขา นางเป็นสิ่งเชื่อมโยงที่ชัดเจนเพียงอย่างเดียวระหว่างเขา
กับมัน

มากกว่ารัก คู่่อสูรครวญรัก 2

เฮยเจี่ยหมิง เขียน เม่นน้อย แปล

《銀光淚 下》 Written by Hei Jie Ming (黑潔明 著)

Copyright © 2011 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2015 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-1739-5

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

คำนำ

คงจะเป็นอย่างที่เขารู้ว่าไว้... 'ความลับไม่มีในโลก' จริงๆ นะคะ เฟิงจือจิ้ง
อุทิศส่ให้บิดบังตัวตนของเขามาได้ตั้งนาน แต่สุดท้ายความลับนั้นก็ถูกเปิดเผยต่อหน้า
หญิงอื่นกวงจันได้ และเขาก็ช่างเป็นพระเอกที่น่าสงสารเหลือเกินคะ นอกจากจะต้อง
ทรمانกับการพยายามกักตักอีกตัวตนหนึ่งในร่าง ทรمانกับการหักใจอยู่ให้ไกล
จากนางผู้เป็นที่รักแล้ว พอปลดปล่อยอีกตัวตนนั้นออกมา ก็โดนตามล่าจนบาดเจ็บ
สาหัสอีก เฮยเจี่ยหมิงใจร้ายที่สุดเลยเนอะว่ามัย

แต่ผลลัพธ์จากการที่เฟิงจือจิ้งกลายร่างกลับไม่ได้เป็นอย่างที่เขานึกกังวล
มาโดยตลอด นับว่าเฮยเจี่ยหมิงยังพอมีเมตตากับเฟิงจือจิ้งบ้างที่ไม่โหดร้ายกับ
ชะตาชีวิตของเขาเกินไป บทสรุปเรื่องราวความรักของพยัคฆ์หนุ่มผู้นี้จะเป็นอย่างไร
พลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันต่อเลยดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เฟิงจื่อจิ่ง คุณชายสกุลเฟิงผู้มีรูปร่างสูงใหญ่บึกบึน รูปร่างธรรมดาแต่ก็น่ามอง เฉลียวฉลาดเก่งกาจ ดูแลกิจการค้าของตระกูลได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้เขามีนิสัยชอบอาบน้ำมากกว่าบุรุษทั่วไป
- * เหลิ่งอิ่นกวาง คุณหนูใหญ่สกุลเฟิงผู้มีรูปร่างงดงามแต่ชอบแต่งกายเป็นบุรุษออกตะลอนไปทั่ว อุปนิสัยไร้ซึ่งความเป็นกุลสตรี ชอบตามติดเฟิงจื่อจิ่งมาตั้งแต่เด็ก ยกย่องบูชาเขาเสมอมา
- * หลูเฟิง นายท่านสกุลเฟิงผู้มีใบหน้าหล่อเหลา มักจะสวมหน้ากากเงินครึ่งซีกอยู่เป็นนิจ เป็นเจ้าของทองหงส์ที่ทำการค้าได้ใหญ่โต มีร้านค้าทุกประเภท มีชื่อเสียงเลื่องลือ
- * หลี่อั้งหนิซือ ชายหนุ่มรูปร่างผู้มีผิวพรรณขาวกระจ่าง ผมสีทองตาสีเขียว เป็นสหายของเหลิ่งอิ่นกวาง
- * อาว่าน บุรุษที่คอยติดตามรับใช้อยู่ข้างกายเฟิงจื่อจิ่ง มีดวงตาที่พิเศษกว่าผู้อื่น
- * ฉู่เถิง สหายของเฟิงจื่อจิ่ง เป็นมือธนูที่เก่งกาจฝีมือเยี่ยมยอด

บทนำ น้ำตา

สุราต้องหมักด้วยใจ

ซูหยินเสี่ยวโหลวก้าวไว้

ซูหยินสกุลเพ็งมักจะหมักสุราช่วงหลังเก็บเกี่ยวในฤดูสารทโดยใช้ข้าวหมากดอกกุ่มทำเชื้อหมัก ใช้ข้าวสารเมล็ดขาวสะอาดเป็นพื้นฐาน บดให้ละเอียดแล้วนำไปนึ่งให้สุก ตักน้ำแร่ธรรมชาติที่ใสสะอาดและมีรสหวานมาจากนอกเมือง ผสมคลุกเคล้ากับเชื้อใหม่ให้เข้ากันตอนยามสอง* จากนั้นหมักไว้ในถังใบใหญ่ ผ่านไปหนึ่งปีจึงนำใส่ไหและใช้ดินพอกปิด เก็บไว้ในห้องใต้ดิน อุณหภูมิจะสูงเกินไปไม่ได้ ต่ำเกินไปไม่ได้ โคนแสงแดดไม่ได้ ต้องดูแลอย่างระมัดระวังและรอคอย ตรวจสอบคุณภาพไทุกวัน หากพบว่าดินที่พอกไว้ปริแตกให้เปลี่ยนและพอกใหม่เพื่อมิให้อากาศแทรกเข้าไป สุราที่ซูหยินหมักเป็นสุราชั้นยอด เข้มข้นนุ่มนวล รสชาติดี

* ขาวจีนโบราณจะแบ่งเวลาช่วงกลางคืนออกเป็นห้ายาม คือยามหนึ่งถึงยามห้า โดยยามสองคือช่วงเวลา 21.00 น.-23.00 น. เรียกอีกอย่างว่า ยามไม้

หมักครบหนึ่งปีจึงเปิดไถออกได้ เปิดไถแล้วกรองกากออกไปก็สามารถ
ดื่มได้

สุรานั้นมีสีเหลืองทอง กระจ่างใสบริสุทธิ์ ดื่มแล้วรสชาติไม่แรงและ
ไม่บาดคอเกินไป กลิ่นหอมมันนุ่มนวลชวนลุ่มหลง ดื่มแล้วสามวันยังไม่
จืดจาง ทั้งเข้มข้นและทรงพลัง ดื่มแล้วชวนอาลัยยากจะลืมเลือน รสสุรา
อ้อยยิ่งชวนครุ่นคิดจนต้องเหลือไว้หนึ่งอีกด้วยตัดใจดื่มลงไปไม่ได้

สุรานั้นหมักขึ้นในปีที่อื่นกวางถือกำเนิด สุหยินจึงตั้งชื่อว่าอินกวง

สุราอินกวงหมักในปริมาณน้อยมาก สุหยินไม่เคยนำออกมาจำหน่าย
จะเก็บไว้ให้ญาติมิตรลุ่มหลงกันเท่านั้น แต่ยังเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้ผู้คนสงสัย
ใคร่รู้ บางครั้งบางครั้งที่มีมอบออกไปเป็นของขวัญคู่หูโหลสองโหลมักจะมึนฟอค้ำ
ผู้มั่งคั่งและเศรษฐีแย่งกันประมูลซื้อไปในราคาสูงลิ่ว กระนั้นแม้จะได้มา
ครอบครองแล้วก็มักจะเสียดายไม่กล้าดื่ม

สุหยินเสียวไหลวุ่นชอบการหมักสุรา ตั้งแต่เด็กหากเฟิงจื่อจึงมีเวลา
ว่างจะต้องถูกเรียกตัวไปช่วย

นายท่านสกุลเฟิงมอบที่นาหนึ่งหมู่* ให้นางปลูกข้าวไว้สำหรับหมักสุรา
ช่วงเก็บเกี่ยวในฤดูสารท เฝิงจื่อจึงมักจะพาอินกวงไปช่วยเกี่ยวข้าวบนที่นา
ผืนนั้น เขาชอบยีนเท้าเปล่าบนดิน ชอบความรู้สึกเย็นสบายชุ่มชื้นจากดินที่
แทรกซึมผ่านนิ้วเท้าและโอบล้อมฝ่าเท้าเขาไว้

ยามสายลมพัดผ่าน รวงข้าวสีเหลืองทองที่ห้อยระย้าเสียดสีกัน
ส่งเสียงสวบสวบ อินกวงมักจะวิ่งเล่นในนาข้าวอย่างเบิกบาน ทำให้เนื้อตัว
เปื้อนเปรอะดินและเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของเปลือกข้าว

* หมู่ หรือไร่นา เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนในสมัยโบราณ 1 หมู่เท่ากับ 666.67 ตารางเมตร

ช่วงหลังการเก็บเกี่ยวในฤดูสารทก่อนถึงเวลาเก็บสะสมพืชผลในฤดู
เหม็นด์ เขาจะใช้เวลากว่าครึ่งอยู่ในโรงหมักสุรา

ปีหนึ่งท่านป่าชิงผาคคนมาช่วย บอกว่าเป็นบุตรชายของพี่ชายนาง
คนผู้นั้นโตกว่าเขาหลายปี ผิวกายคล้ำเข้ม ไปที่ใดมักจะเปลือยท่อนบนและ
ไม่ชอบสวมรองเท้า แม้จะยังเป็นเด็กหนุ่ม แต่ดูแล้วกลับสูงใหญ่เหมือน
ชายหนุ่ม อีกทั้งยังพูดจาติดสำเนียงภาษาถิ่นคล้ายพวกชนเผ่า

เนื่องจากอายุใกล้เคียงกัน เฟิงจือจึงจึงรับหน้าที่สอนคนผู้นี้ว่าควรทำ
อะไรบ้าง เขาก็บอกฝ่ายขยาเชื้อหมักในโรงหมักสุรา ฝ้ายามตอนกลางคืน
ด้วยกัน ยามว่างฝึกฝนวิชายุทธ์และเรียนรู้จากกันและกัน

ต่อมาเขาคบคนผู้นั้นเป็นสหาย

แม้ว่าภายหลังต่างคนต่างแยกจากกันไป แต่ทั้งสองมักจะหาเวลามา
พบปะกันทุกปี บางครั้งพูดคุยถึงเรื่องราวสนุกสนานที่ต่างพบพานในปี
ที่ผ่านมา บางครั้งแค่เพียงดื่มสุราโดยไม่ได้สนทนาแต่อย่างใด

ปีที่เขาอายุสิบแปด ระเบิดการกลายร่างเป็นสัตว์ของเขารุนแรงขึ้น
ทั้งช่วงห่างน้อยลง เขาพยายามจากไป แต่แล้วก็ต้องกลับมาอีก มักมีอาจ
จากไปไกลได้อย่างแท้จริง

หลังจากนั้นเขาพยายามอีกหลายหนและพบว่าตนคงไม่สามารถทำได้
เขามีอาจลึมนาง มีอาจทอดทิ้งนาง นางเองก็ไม่ยอมให้เขาลึม รวากับล่องรู้
ความคิดเขายังไงยังงั้น นางมักจะสั่งคนให้นำของมามอบให้เขายามที่ตัวเขา
อยู่ไกล ไม่ว่าจะป็นสุราเก่าสำหรับเลี้ยงฉลองช่วงวันตรุษ ลิ่นจีสดใหม่
หรือบางครั้งก็เป็นสุราหมักดอกเบญจมาศทอง รองเท้าหนังหุ้มข้อที่ตัดเย็บ
จากหนังฟอกใหม่ เลือกกักกันลมที่ซบในด้วยขนแกะมองไกลที่เลี้ยงอยู่แถบ

ที่ราบลุ่มอันอุดมสมบูรณ์...

นางไม่เคยฝากสารมา ไม่เคยเขียนจดหมาย แต่ข่าวคราวเรื่องที่นาง
ก่อความวุ่นวายกลับมาถึงหูเขาไม่ได้หยุดหย่อน และมักจะทำให้เขาต้อง
ขี่อาชาและลงเรืออย่างมีอาจห้ามตัวเองเพื่อกลับไปยังเจียงหนาน ดินแดน
อันงดงามเพื่อช่วยนางสะสางปัญหาที่ก่อไว้

ผ่านไปอีกหนึ่งปี ชายผู้นั้นมาอีกแล้วและเฝ้ายามตอนกลางคืนกับเขา
ได้แสงจันทร์ ร่วมดื่มสุราที่เขาทั้งสองช่วยกันหมักสมัยเป็นเด็ก

สุราเหล่านั้นเข้มข้นและหอมกรุ่นทีเดียว แต่ยังคงเจือรสขมและฝาด
นิดหน่อย ไทหนึ่งโน้นมีรสเปรี้ยวด้วย

เฟิงจื้อจิ้งหัวเราะออกมา ชายผู้นั้นก็เช่นกัน แต่พวกเขายังคงดื่มมัน
จนเกลี้ยง

ดวงจันทร์คืนนั้นสุกสว่าง เขาคลายจะเมานิด ๆ ครั้นดื่มสุรารสขม
เข้าไปอีกไห ดวงจันทร์ก็เริ่มพร่าเลือน จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงตัวเองเอ่ยว่า
"เจ้ารับปากข้าเรื่องหนึ่งได้หรือไม่"

"เรื่องอะไร"

เฟิงจื้อจิ้งถอดไหสุราที่สะท้อนแสงจันทร์พลงมองสหายผู้มีประสบการณ์
กว้างขวางและกล้าหาญเป็นอย่างยิ่ง จากนั้นค่อย ๆ เอ่ยคำขอร้องออกมา
"หากมีวันใดข้าคลุ้มคลั่งกลายเป็นสัตว์ ได้โปรดสังหารข้า"

"แน่นอน" ชายหนุ่มยิ้มเห็นฟัน

"ข้าจริงจัง" เขาเลื่อนสายตากลับมามองไหสุราในอ้อมกอดพลง
ยิ้มขึ้น

ชายหนุ่มหันมองเขาและเห็นเงาสสะท้อนของพระจันทร์ในไหสุราที่

พร่ำมัวเพราะระลอกน้ำที่กระเพื่อมไหว

มองสุราไทนั้และสหายรักแล้วจึงเอ่ยเสียงเรียบว่า "ข้ารู้"

ได้ยื่นแล้วเฟิงจื่อจิ้งจึงยิ้มหยันกับตัวเองและตอบเสียงปร่า "ขอบใจ"

เขายกไหสุราในมือขึ้นและดื่มอีกอีกใหญ่ จากนั้นก็หัวเราะออกมา

เขาดื่มแล้วดื่มอีก ดื่มสุราไทนั้จนหมดและเปิดอีกไห แต่สุรานั้
ขมยั้ง ทั้งขมและเปรี้ยว กระนั้นเขากลับตัดใจวางไม่ลง เพราะบางครั้งใน
รสขมก็มีรสหวาน

หวานจน...หวานจนทำให้หัวใจเขาร้อนวาบ...

ดังนั้นเขาจึงตัดใจปล่อยมือไม่ได้ ทำอย่างไรก็มีอาจบปล่อยมือได้

สุราไหแล้วไหเล่า ระลอกน้ำจึงแล้ววงเล่า เขาหัวเราะ หัวเราะอีกที
และอีกที

คืนนั้นพวกเขาดื่มจนเมาหัวราน้ำ แต่เขารู้ว่าบุรุษผู้นั้นจดจำคำสัญญา
ได้และจะรักษาสัญญานั้น

ขอเพียงถึงคราวจำเป็น ยามที่ความมคลุ้มคลั่งมาเยือน เขาจะบอกคน
ผู้นั้น ถึงเวลาคนผู้นั้นจะกลับมาสังหารเขาด้วยมือตัวเอง สังหารสัตว์คลุ้มคลั่ง
ตัวนั้น...

๘

บูม!

น้ำเย็นเยือกปริมาณมากพุ่งเข้ามาในปากและจมูก อีนกวงโอบสำคัญ
แต่กลับกลืนน้ำเย็นจัดเข้าไปมากยิ่งขึ้น

นางตื่นนอนอย่างทรมานจนได้สติ แต่กลับพบว่าตนเองไม่เห็นอะไรเลย
และตอนนี้ร่างอยู่ในน้ำ

นางกลั้นหายใจขณะอดทนกับความเจ็บปวดตรงทรวงอก พยายามสั่ง
ตัวเองให้ตั้งสติ อย่าเอาแต่รับร้อนสุดหายใจเข้า แต่ความเย็นจับชั่วหัวใจ
ทำให้ร่างกายสั่นสะท้านไม่หยุด รวากับแม้แต่โลหิตอุ่นร้อนในร่างกายยัง
จับตัวเป็นน้ำแข็ง กระนั้นความเจ็บตรงช่วงท้องและเอวยังคงร้อนวูบ

ร้อนเหลือเกิน เจ็บยิ่งนัก

สติรับรู้ของนางเลื่อนรางอีกครั้ง ขณะที่นางอดทนไม่ไหวและอ้าปาก
ออกอีกครั้งนั่นเอง นางก็ถูกพาขึ้นจากผิวน้ำเย็นเฉียบในที่ที่สุด

อันกว้างสลักรักและสุดหายใจเฮือกใหญ่ รู้ทันทีว่านางจะต้องเจ็บจน
หมดสติไป นางจึงจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ท่ามกลางความมืด นางมองไม่เห็นอะไรเลย รู้สึกเพียงตัวเองเหมือน
ถูกมือใหญ่ที่กำลังวิ่งทะยานจับไว้และแกว่งขึ้นแกว่งลงอย่างรุนแรง

สายฝนยามค่ำคืนพาให้เหน็บหนาว เย็นเยือก

สายลมดังหวีดหวิวอยู่ข้างหู สายฝนเย็นเฉียบเปรียบเสมือนใบมีดที่ทิ่ม
กรีดลงบนร่าง ทว่ายังไม่ทันได้เกาะอยู่บนร่างก็ถูกลมแรงพัดสาดออกไป

จากนั้นทุกอย่างก็คืนสู่ความสงบ เว้นเสียแต่เสียงฝนที่ตกเปาะแปะ
ซู่ซ่า

ที่นี่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น

นางคิดอย่างงุนงงด้วยสติอันเลือนราง รู้สึกพิศวงเป็นอย่างยิ่ง

ณ บางแห่งที่ด้านหลังเหมือนมีเสียงอึกทึกของผู้คน เงาไฟทับซ้อนกัน
หลายชั้น เสียงโลหะกระทบกันเป็นจังหวะดังกังวาน

"นั่นไง อยู่นั่น! ตามไปเร็ว..."

ธนูสีเงินแหวกฝ่าอากาศมาอีกครั้ง สายลมส่งเสียงหวีดหวิว ต้นหญ้าสูง
และใบไม้แหลมคมบาดมือและเท้าของนาง ทั้งยังกรีดผ่านพวงแก้ม

สวบสวบๆ...

เจ็บจัง เจ็บเหลือเกิน

นางอยากจะหลบ แต่สิ่งที่จับนางไว้กดแน่นยิ่งขึ้น ทำให้นางระลึกได้
อย่างตื่นตระหนก

พัน นั่นคือพัน นั่นคือพันของเขา เขากัดนาง...มันกัดนาง...

มิใช่ความผิดของมัน พวกเขาทำร้ายมัน มันคิดว่านางเป็นศัตรู

นางรู้ แต่น้ำตาร้อนผ่าวยังคงพุ่งขึ้นในขอบตา

ฉับพลันธนูยาวพุ่งผ่านไป ธนูพวกนั้นปักอยู่บนต้นไม้ บนพื้น และ
บางส่วนพุ่งลงไปในน้ำ

เสียงขลุ่ยดังขึ้นอีกครั้ง และอีกครั้ง

กิบเท้าม้าสร้างความสั่นสะเทือนรุนแรง

บางแห่งที่ด้านหน้ามีแสงไฟ ทหารขี่ม้าที่ไล่ตามอยู่ข้างหลังยกคบไฟ
ขึ้นสูง

นางได้ยินเสียงน้ำ มีไช้เสียงฝน แต่เป็นเสียงคลื่น นางมองเห็นริมฝั่งน้ำ
อยู่ด้านข้าง แสงไฟมาจากตะเกียงบนเรือ มีทั้งเรือสำเภากขนาดใหญ่และ
เรือลำเล็ก นอกจากนี้ยังมีเรืออีกลำที่เร็นตัวอยู่ท่ามกลางพายุฝนจนแทบจะ
หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับม่านจวตรี เรือลำใหญ่สีดำที่มีเสากระโดงและ
ผ้าใบสีดำสนิท

ท่ามกลางลมพายุ มีเพียงเรือลำนั้นที่ไม่ได้จุดตะเกียง มีเพียงเรือ
ลำนั้นที่ยังกางผ้าใบออกท่ามกลางลมแรง ดูเหมือนมันกำลังคลุ้มคลั่ง แต่
อันที่จริงมันขยับเคลื่อนอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว บนดาดฟ้ามีเงาคคน
จำนวนมาก

เรือสีดำแล่นฝ่าคลื่นไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วและตามติดพยัคฆ์ร้าย
ที่วังทะยานอยู่บนฝั่ง รวดเร็วยิ่งกว่าทหารที่ไล่ตามอยู่บนบก

มันไม่ทันสังเกต มันมัวแต่สนใจแสงสว่างจากคบไฟและเสียงอึกทีก
ตลอดจนทหารม้าที่ไล่ตามมาอย่างเอิกเกริกทางด้านหลัง แต่นางมองเห็น
เรือสีดำท่ามกลางลมพายุในคำคืนมืดมิด มองเห็นบุรุษที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือ
อย่างมั่นคงไม่ชวนเซแม้จะอยู่ท่ามกลางพายุและคลื่นลูกยักษ์

นางจำเรือลำนั้นได้ จดจำบุรุษผู้นั้นได้ และรู้จักหน้าไม้สีดำคันใหญ่
 ในมือเขาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองในใต้หล้า

ลูกธนูของหน้าไม้ทั่วไปก็น่ากลัวอยู่แล้ว แต่ความแข็งแกร่งและความ
 แม่นยำของเขาเยี่ยมยอดเป็นที่หนึ่ง เหลือที่เขาหมายตาไม่เคยหนีรอดไปได้

ไม่ เขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร มาได้อย่างไร เขาควรจะอยู่ ณ ดินแดน
 ห่างไกลและกลับมาในฤดูสารทต่างหาก!

เรือสีดำแล่นเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว สายบนหน้าไม้ถูกเหนี่ยวจนถึง
 และเล็งมาอย่างแม่นยำท่ามกลางคลื่นลมปั่นป่วน...

"พี่จู้ ออย่า!"

อินทงยิดเอาและมือทั้งสองข้างออกไปบังสัตว์ที่กีดนางอยู่ ปกป้อง
 ลำคอแข็งแกร่งของมันซึ่งเป็นจุดตายที่ถูกเล็งไว้

แต่ลูกธนูบนสายถูกยิงออกมาอย่างรวดเร็วและพุ่งตรงมายังฝ่ามือชาว
 ราวทิมะของนาง

มันจะต้องพุ่งทะลุฝ่ามือนางแน่ นางรู้ แต่ยังคงไม่ยอมหดมือ ขอเพียง
 ลดแรงจากลูกธนูได้เพียงนิดก็ยิ่งดี นางไม่ยอมให้มันตาย ไม่ต้องการ
 ไม่ได้ต้องการ...

ลูกธนูยาวพุ่งมาถึงในชั่วพริบตา

มันรู้สึกตัวและหันกลับมาอย่างตื่นตระหนกเพราะเสียงร้องของนาง
 ในช่วงเส้นยาแดงผ่าแปด การกระทำนี้ทำให้ร่างนางขวางอยู่ตรงกลางระหว่าง
 มันกับธนูอย่างจัง ทว่าพริบตาถัดมาเมื่อมันเห็นลูกธนูนั้นพุ่งแหวกฝ่าอากาศ
 และกำลังจะแทงทะลุนาง มันกลับหันหัวไปอีกทางเพื่อให้นางพ้นจากรัศมี
 ของลูกธนูและใช้ร่างกายตัวเองรับธนูดอกนั้นเอาไว้แทน

ลูกธนูคมกริบปักลงตรงกระดูกสะบักฝั่งซ้ายของมันเป็นอย่างแรงและลึกกว่าลูกธนูทุกดอกที่ที่มีอยู่บนหลัง นางสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนจากลูกธนูดอกนั้น รู้สึกได้ว่าปากใหญ่ที่กัดนางไว้เกร็งกระดูกเล็กน้อย ในที่สุดมันก็คลายปากออกเพราะความเจ็บปวด

นางกลิ้งลงบนพื้น แต่นั่นไม่เจ็บ ไม่ได้เจ็บอย่างที่คิดไว้ นอกจากกระดูกซี่โครงแล้ว ตรงส่วนอื่นๆ รู้สึกเจ็บเพียงผิวเผินเท่านั้น

นางลอบบริเวณเขาและห้องตรวจจุดที่เลือดออก แต่ไม่มี นางไม่พบแผลที่เกิดจากฟันแหลมคมที่มแทงเลย

อินทกวงงยหน้ามองสัตว์ที่ถูกธนูตัวนั้น

มันจ้องนางอย่างดูร้ายพลางพ่นลมหายใจและหอบหายใจ จากนั้นก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

เวลานี้เองธนูยาวอีกดอกก็พุ่งฝ่าอากาศมา มันได้ยินเสียงจึงถอยหลบธนูดอกนั้นส่งเสียงพัวณะแหวกผ่านพื้นที่ตรงกลางระหว่างมันกับนาง แม้จะปักลงบนดิน แต่ธนูดอกนั้นยังคงสิ้นระริก

นี่ทำให้มันชะงักมีเท้า กล้ามเนื้อและกระดูกที่ถูกลูกธนูปักกระดูกเพราะความเจ็บ มันหันไปมองชายหนุ่มบนเรือสีดำและเห็นอีกฝ่ายหยิบธนูยาวออกมาเล็งอีกครั้ง

มันจ้องเขา แต่กลับไม่โยธินายพรานที่กำลังเล็งธนูมาที่มันและหันหัวมามองนางแทน

อินทกวงมองมันอย่างสั่นสะท้าน หัวใจเต้นรัวบ้าคลั่ง

สายลมสายฝนเอียงเฉียง ต้นหญ้าริมฝั่งที่สูงเท่าตัวคนถูกลมพัดตีจนธนูอีกดอกพุ่งฝ่าอากาศมา นางเห็นมันกระโดดหลบไปข้างหลังอย่าง

ง่ายดาย ดวงตาสีทองเปล่งประกายระยับดูลุ่มลึกขณะวูบไปมาในความมืด เหมือนฝนดาวตกและลูกไฟที่เคลื่อนที่ได้

ห่างไปไม่กี่ไกล ผู้คนที่ไล่ตามมาใกล้เข้ามาแล้ว

มันจะไปแล้ว นางรู้ มันไม่มีเหตุผลใดที่ต้องเข้าใกล้นางอีก

แต่ไรมารณูของพืฉูสามารถทำให้สัตว์ทุกตัวตกใจหนีไปอย่างง่ายดาย

มันสามารถหนีไปได้ ขอเพียงทิ้งนางไว้ มันสามารถเร่งความเร็วได้มากกว่านี้และหายตัวไปท่ามกลางป่าเขา เหลือไม่ได้มีเพียงนาง ไม่ได้มีเพียงนางคนเดียว

แต่นางมิใช่เหยื่อ

มันช่วยบังธนูให้นาง

บางทีนั่นอาจเป็นเพียงความบังเอิญ แต่มันไม่ได้กีดนาง มันแค่บังกระดุกซีไครงนางจนได้รับบาดเจ็บ แต่มันไม่ได้กัดลงมาจริงๆ บางทีเมื่อค้อนนี้ มันอาจแค่พยายามจะช่วยนาง ตอนนั้นนางอยู่ในวิถีธนู นางยืนอยู่ระหว่างมือธนูกับมัน เป็นเพราะมันบังนางไว้ นางจึงไม่ถูกธนูยิง

นางต้องบ้าไปแล้ว จะต้องคลุ้มคลั่งไปแล้วแน่ๆ

ความคิดนี้วูบขึ้นในสมอง แต่นางมีอาจหยุดยั้งตัวเอง อี้นางจึงมันเขม็งด้วยความคิดบ้าระห่ำ จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนอย่างชวนเซและยื่นมือทั้งสองออกไปหาสัตว์ตัวนั้นก่อนจะได้ยินเสียงตัวเองตะโกนว่า "อาจี้ง มานี่"

เสียงเรียกของนางดึงความสนใจของมันกลับมา มันมองนางด้วยดวงตาสีทองวาววับ

นางจับจ้องดวงตามันและยื่นมือออกไปอีก จากนั้นก็อ้อนวอนเสียงดัง "มานี่"

มันมองนางอย่างกรุ่นโกรธพลางแยกเขี้ยว

"มานี่เร็ว..."

คำอ้อนวอนที่เกือบจะกลายเป็นคำสั่งทำให้มันยกเท้าหน้าอันแข็งแรง
พุ่งมาที่นางอย่างฉับพลัน

บางที่มันอาจมาเพื่อกินนาง บางที่มันอาจคิดว่าเป็นคือการทำร้าย นาง
ไม่รู้ นางมีอาจแน่ใจ แต่นางไม่ยากหนีไปไหน นางจะไม่ยอมให้มันถูก
จับตัว ไม่ยอมให้มันเสียเลือดอยู่ในป่าจนตาย

ไม่มีทาง

ธนูคมกริบพุ่งฝ่าอากาศมาอีกครั้งในเวลาเดียวกัน แต่มันหาได้
เกรงกลัว กลับกระโดดขึ้นสู่ท้องฟ้าอันมืดมิดก่อนจะทิ้งตัวลงตรงหน้านาง
ทว่ามันไม่ได้กีดนาง

โดยไม่ต้องคิด นางคว้าคอและขนของมันพลางกระโดดขึ้นไปบน
แผ่นหลังที่มีธนูดอกอื่นหักคาอยู่ก่อนที่มันจะกระโดดขึ้นไปบนฟ้าอีกครั้ง
นางไม่ยอมให้ตัวเองคิดว่ามันจะเจ็บแค่ไหน เพียงแต่พยายามหลบเลี่ยง
ไม่ทั้ธนูเหล่านั้น

มันพานางพุ่งทะยานออกไป ออกห่างจากทหารที่ไล่ตามมาข้างหลัง
และเรือสีดำนากลัวในแม่น้ำ

ท่ามกลางลมพายุ นางหมอบต่ำอยู่บนตัวมันด้วยหัวใจที่เต้นระรัว
นางมองเห็นบุรุษถือหน้าไม้สีด้ายืนอยู่ตรงหัวเรือ เขาพาดลูกธนูบนสาย
อีกครั้งและเหนี่ยวสายออกจนสุด

แต่คราวนี้เขาไม่ได้ปล่อยธนูออกมา

นางอยู่บนหลังมัน หมอบอยู่บนหลังมัน

นางเห็นสีหน้าเขาไม่ชัด แต่หลังจากนั้นเขาก็คลายมือที่เหนี่ยวสาย และลดหน้าไม้ลง

ชั่วขณะนั้นนางรู้ว่าเขาล้มเลิกความพยายามแล้ว ล้มเลิกความพยายามชั่วคราว

เรือสีดำลดความเร็วลงและหดเล็กลงเรื่อยๆ ท่างไกลออกไปทุกที นางโผล่อก น้ำตาหลังรินและปลิวกระเซ็นไป

นางโอบกอดมันไว้แน่นและซุกหน้ากับขนหนามฟูของมัน ปล่อยให้มัน พานางหลบหนีเข้าสู่ความมืดและหายลับไปท่ามกลางพายุฝน

สายฝนพรำโปรยปรายแผ่วเบา อ่อนโยนเสมือนมือของมารดา

อินทกวางหมอบอยู่บนหลังมันอย่างมีนงง หลายครั้งที่เกือบจะลื่นตกลงไปเพราะความเจ็บปวดเหนียวล้าทำให้คว้ามือไว้ไม่อยู่ แต่นางยืนกรานจับไว้ ให้ตายก็ไม่ยอมปล่อยมือ

มันวิ่งทะยานไปข้างหน้า ผ่านป่าเขา ผ่านลำธาร และยิ่งว่าข้ามแม่น้ำใหญ่สายหนึ่ง ข้ามภูเขาลูกแล้วลูกเล่า อ้อมหมู่บ้านและที่พักรอคอยทั้งหมด ระหว่างทาง รวากับมันรู้ว่าทหารที่ไล่ตามมาข้างหลังไม่ยอมเลิกวาง่าย ๆ มันจึงไม่เคยหยุดพักเลย

หลังจากนั้นในที่สุดมันก็ลดความเร็วลง จากวิ่งทะยานอย่างรวดเร็ว เป็นวิ่งเหยาะ ๆ แล้วเปลี่ยนเป็นเดินกะเผลกอยู่บนเขา

ฟ้าสว่างแล้ว แต่ในป่ายังคงมืดสลัว

ฝนหยุดลงตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ลมก็สงบลงด้วย

นางไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะมันวิ่งมาไกลมากจนพื้นเขตลมฝน หรือเป็น

เพราะลมฝนพัดห่างออกไปแล้ว

นางรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในเปลเด็ก มันสิ้นสะท้านที่หนึ่งก่อนจะ
หมอบคลานอยู่กับพื้นอย่างสะบักสะบอม แรงสั่นสะเทือนทำให้นางตกลงมา
แต่มีอัยค้วาขนมันไว้หนึ่งกระจุก

อินทวงพบว่ามันพานางมาที่หุบเขาแห่งหนึ่งที่มีหน้าผาสูงชันและน้ำตก
ใบไม้ร่วงได้ร่วงนางแห่ง พื้นดินก็แห้งสนิท แสดงว่าเมื่อคืนที่นี้ไม่มี
ฝนตก มันวิ่งมาไกลมากจริงๆ

พยัคฆ์ร้ายตรงหน้าหมอบอยู่ริมลำธารและทอบทายใจ ดวงตาอำพัน
คู่โตจับจ้องนางแฉ่งนึ่ง มันพยายามลุกขึ้นอีกครั้ง แต่ร่วงกลับโงนเงน

ภายใต้แสงอาทิตย์ ท่าทางของมันดูน่าหวาดกลัวยิ่ง

ธนูหักที่ปักอยู่บนหลังร่วงหล่นไปบางส่วนระหว่างที่มันวิ่ง แต่กว่าครึ่ง
ยังเสียบคาอยู่บนนั้น ส่วนธนูสีดำบนสะบักยังปักแน่นอยู่ที่เดิม เลือดบริเวณ
นั้นแห้งกรังและไหลซึมออกมาใหม่ ทำให้ขนถูกย้อมเป็นสีแดง

ยามมันออกแรง นางเห็นธนูสีดำขยับไปมาพาให้บาดแผลตรงนั้น
ปรือออกยิ่งกว่าเดิม เลือดสดๆ ฟุ้งทะลักออกมาเหมือนน้ำพุ

มันจะต้องเจ็บมาก แค่มองนางยังรู้สึกเจ็บ แต่มันยังคงออกแรงลุกขึ้น
ยืน ทว่าอย่างเท้าออกไปเพียงก้าวเดียวก็ล้มลงบนพื้น

"พอแล้ว..." ร่างกายที่ไม่เหลือเรี่ยวแรงสั่นสะท้าน ทว่านางยังคงคลาน
ขึ้นจากพื้นและเดินไปหามัน บอกมันว่า "พอแล้วล่ะ...ไกลมากพอแล้ว..."

มันไม่ยอมฟัง ยังคงทอบทายใจและดิ้นรนจะลุกขึ้น

"พอได้แล้ว!" นางตวาด

มันจ้องหญิงสาวที่เดินมาตรงหน้าและอ้าปากอย่างโกรธเกรี้ยวพลางชู

คำรามใส่นาง

ไอร้อนพัดปะทะใบหน้านาง นางกลั้นหายใจแต่ไม่ได้ถอย ไม่ได้หนีไป
มันแยกเขี้ยวยิงฟันสีขาวใส่นางอย่างขุ่นเคือง

ทว่านางยังคงยืนจ้องมันอยู่ที่เดิม จากนั้นนางก็ยกมือขึ้นลูบใบหน้า
ดูต้นของมัน มันชะงัก แต่ปากยังสั่น เสียงร่ำคำรามยังดังอยู่ในลำคอ

"พอแล้ว..." น้ำตาขังคอลลอยอยู่ในขอบตา อี้นกวงมองดวงตาดูร้าย
ของมันและเอ่ยเสียงพรั่า "ท่านจะกินข้าก็ได้...แต่อย่าฆ่าหรือ...อย่าขยับตัว
อีกเลย...อย่าขยับตัวอีก...อยู่นิ่ง ๆ..."

มันหอบหายใจหนึ่งที และอีกหนึ่งทีพลงจ้องนางอย่างโมโห
หลังจากนั้นราวกับเข้าใจที่นางพูด มันค่อย ๆ หมอบลงกับพื้นและ
ไม่พยายามดิ้นรนจะลุกขึ้นอีก

ชั่วขณะนั้นอี้นกวงรู้สึกสะเทือนใจ นางอยากกอดมันและร้องไห้โฮ
ออกมา แต่มันยังขาดใจอยู่ หากไม่จัดการเกรงว่าอาจตายได้

ดังนั้นนางจึงปาดน้ำตาและฉีกชายกระโปรงตัวเองออกมา มองมันและ
เดินไปด้านข้าง

พอนางขยับตัว มันก็หันหัวมองตาม

อี้นกวงค่อย ๆ ยกมือขึ้นและลองจับธนูดอกหนึ่งที่ยกอยู่บนหลังมัน
พลงพูดว่า "ข้าต้องช่วยตั้งธนูที่ติดอยู่บนร่างท่านออกมา ท่านเข้าใจหรือไม่
ข้าไม่ได้จะทำร้ายท่านนะ ข้าเพียงแต่จะห้ามเลือดให้ เข้าใจหรือไม่"

มันไม่ขยับ แน่นอนว่าไม่ได้พยักหน้าด้วย

นางสงสัยว่ามันฟังเข้าใจหรือไม่ แต่นางจำเป็นต้องจัดการกับลูกธนู
เหล่านี้และทำความสะอาดบาดแผลให้มัน ดังนั้นนางจึงกดขมบริเวณบาดแผล

มันเบาๆ สูดหายใจเข้าลึกและกำก้านหนูไว้นั่น จากนั้นก็ออกแรงดึง
นางกลั้นหายใจ รอให้มันคลุ้มคลั่ง แต่มันแค่ส่งเสียงครางต่ำๆ เท่านั้น
ไม่ได้ขยับตัว

มันไม่ได้จับหัวนางจนขาด ไม่ได้ใช้ขूंเท้าเตะนางจนกระเด็น ทั้งยัง
ไม่ได้ส่งเสียงขู่คำรามด้วยซ้ำ มันเพียงแค่มองนาง ขนบริเวณนั้นกระตุก
เล็กน้อยโดยไม่ได้ขยับเขยื้อน

อินกวางพ่อนลมหายใจโล่งอกและรีบถอดเสื้อคลุมออกกดลงบน
บาดแผลนั้น จากนั้นก็หีบยาสมานแผลอย่างดีออกมาจากถุงใส่ยาที่ห้อย
อยู่ตรงเอวและทำให้ที่บาดแผล

ที่ทำให้นางแปลกใจคือหลังดึงลูกหนูออกมาแล้วเลือดไหลไม่มากเท่าไร
นางเข้าใจอย่างรวดเร็วว่าเป็นเพราะลูกหนุนั้นแค่ปักลงบนขนพุ่มของมัน
เท่านั้น ไม่ได้ทำให้กล้ามเนื้อของมันบาดเจ็บ ขนพุ่มใหม่ที่เต็มไปด้วยลวดลาย
ปกป้องมันไว้

อินกวางดึงลูกหนูนบนหลังมันออกทีละดอก ลูกหนูหลายดอกทางฝั่งซ้าย
ปักอยู่ค่อนข้างลึก ตอนนางดึงออกมันกัดฟันส่งเสียงขู่คำรามต่ำๆ อยู่
พักใหญ่ แต่โดยรวมแล้วนับว่ายังดี ทว่าทุกครั้งที่ดึงลูกหนูล้วนทำเอานางมือ
สั่นใจสั่น

ครั้งแล้วครั้งเล่า นางฉีกเสื้อคลุมของตนนำไปชุบน้ำและเอามา
เช็ดทำความสะอาดบาดแผลให้มัน รอบแล้วรอบเล่า นางพยายามให้มันอย่าง
ระมัดระวัง

ระหว่างนี้นางรู้สึกได้ว่ามันอ่อนล้าลงทุกที มันไม่ยึดตัวตรงอีกแล้ว
แต่กลับวางหัวลงบนเท้าหน้า

นางรู้ว่าจิ้งจอกต่อไปไม่ได้อีก จึงเดินไปข้างๆ ลูกธนูสีดำดอกนั้น ลูกธนูดอกนั้นแทงเข้าไปในกระดูกและปักลึกกว่าลูกธนูทุกดอก ทำร้ายมันอย่างสาหัส และเนื่องจากมันวิ่งทะยานโดยไม่สนสิ่งใด ทำให้บาดแผลตรงนั้นขยายกว้างยิ่งขึ้น

อินกวงเดินไปเก็บใบไม้และกิ่งไม้แห้งด้านข้าง ใช้หินจุดไฟก่อไฟขึ้น และเผาหัวธนูหลายดอกที่ตั้งออกมาจนแดง

นางอยากใช้ยาสลบทำให้มันหมดสติ อย่างน้อยมันจะได้ไม่ต้องเจ็บมาก แต่นางไม่ได้นำแหวนเงินรูปดอกโบตั๋นมา ในถุงยาที่ไม่มีของที่จะใช้ทดแทนได้ นางจึงบอกตัวเองว่ามันอ่อนเพลียขนาดนี้แล้ว ถึงอย่างไรก็มีอาจวางยาสลบฤทธิ์แรงเกินไปได้ หากไม่แล้วหากไม่ระวังอาจมีโอกาสที่หัวใจจะหยุดเต้น

อินกวงกลืนน้ำลายพลาบมองเจ้าพยัคฆ์ที่หมอบราบไปกับพื้นทั้งตัว ดวงตาสีอำพันคู่โตเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ลมหายใจของมันช้าลงเรื่อยๆ ลวดลายสีเหลืองดำบนตัวเคลื่อนไหวไปมายามที่มันหายใจ จังหวะหัวใจก็เชื่อมช้าดูจะเดียวกัน นางมองเห็นชีพจรที่เต้นอยู่ตรงลำคอของมัน

หญิงสาวเสียวริมฝีปากที่แห้งผากและค่อยๆ ยกมือขึ้นลูบบริเวณที่ก้านธนูสีดำปักอยู่ ขนที่เคยเปียกชุ่มไปด้วยเลือดนั้นกระจุกตัวอยู่ด้วยกัน บางส่วนแห้งและแข็งแล้ว แต่บางส่วนยังคงชื้นอยู่

นางค่อยๆ ลูบคลำจนทั่วทั้งฝ่ามือเต็มไปด้วยเลือด จนกระทั่งสำรวจพบตำแหน่งที่ถูกต้อง นางตรวจสอบจนมั่นใจว่ามือจะไม่ลื่นหลุดตอนดึงลูกธนูออกก่อนจะกำก้านธนูไว้แน่น

นางรู้ว่ายิ่งเร็วเท่าไรมันยิ่งเจ็บน้อยลงเท่านั้น

อินทรวงสุดท้ายใจทีหนึ่ง และอีกทีหนึ่ง จากนั้นก็กำก้านธนูให้มันและ
ออกแรงดึง

...ทว่าลูกธนูไม่ขยับ

นางสะท้านหัวใจกลางจ้องธนูสีดำที่ไม่ยอมขยับเขยื้อนอย่างตะลึงลาน
การกระทำของนางส่งผลเพียงทำให้เลือดไหลออกมามากกว่าเดิม แต่ธนูดอก
นั้นไม่ขยับแม้แต่น้อย ไม่สั่นเลยด้วยซ้ำ มันปักแน่นอยู่ที่เดิมราวถูกตรึงอยู่
บนหินผา

นางรีบหันไปมองพยัคฆ์ร้าย เห็นมันออกแรงหายใจและเกือบจะ
ปิดตาลง

ธนูปักลึกเกินไป ลึกกว่าที่นางคิดไว้

ไม่มีเวลาแล้ว นางต้องรีบ จะปล่อยให้มันเสียเลือดต่อไปไม่ได้
นางต้องดึงธนูดอกนี้ออกมา โดยไม่ต้องคิดอินทรวงเด็ดเลือดที่มีและกัดฟัน
ยกเท้าขึ้นเหยียบด้านข้างของบาดแผล สองมือกำก้านธนูแน่นและออกแรง
ดึงโดยไม่สนใจว่ามันจะเจ็บ

แต่เปล่าประโยชน์ ทำอย่างนั้นไม่มีประโยชน์เลย

คราวนี้เจ้าพยัคฆ์เจ็บจนคำรามออกมา กล้ามเนื้อทั่วร่างเกร็งแน่น มัน
ใช้กรงเล็บครูดไปบนพื้นและสะบัดหางยาวแรงๆ

นางไม่สนใจมัน เอาแต่โยกธนูสีดำดอกนั้นและใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดดึง
ไปข้างหลัง แต่ความเจ็บทำให้กล้ามเนื้อของมันหดตัว ลูกธนูจึงถูกหนีบแน่น
กว่าเดิม

เสียงคำรามอย่างเจ็บปวดของมันดังถึงออลอยู่ข้างหู เสียงนั้นพาให้หัวใจ
นางหดเกร็ง อินทรวงกัดฟันแน่น รู้สึกเพียงภาพตรงหน้าพร่ามัวไปหมด

นางกำลังทรมาณมัน กำลังทรมาณมันอยู่
 เจ็บเหลือเกิน นางรู้ เจ็บมาก หัวใจนางเจ็บปวดแทบแตกสลาย
 แต่ว่าลูกธนูจะต้องดึงออกมา ต้องดึงออกมาเท่านั้น หากไม่แล้ว
 บาดแผลจะติดเชื้อและอักเสบเป็นหนอง นั่นจะทำให้มันตายได้...

ไม่ นางไม่ยอมแพ้ ไม่ยอมแพ้หรอก

อินกวางตั้งใจใช้นิ้วจิ้มลงไปบนบาดแผลข้างลำตัวอีกด้านของมัน
 เลือดเนื้อเปียกชุ่มอุ่นร้อนโอบล้อมมือนางไว้ นางออกแรงจิ้มและได้ยิน
 เสียงครางโหยทวนอย่างเจ็บปวดจนนางแทบจะร้องให้ตามไปด้วย บางทีนาง
 อาจจะร้องออกมาจริงๆ โดยไม่รู้ตัว

น้ำตาทำให้ภาพตรงหน้าพร่าเลือน แต่กล้ามเนื้อตรงสะบักของมันกลับ
 ผ่อนคลายลง นางประสบความสำเร็จในการเบี่ยงเบนความสนใจมัน

มือของอินกวางชุ่มไปด้วยเหงื่อ เปียกโชกไปด้วยเลือดจนจับก้านธนูไว้
 ไม่อยู่ นางจึงใช้เสื้อคลุมที่ขาดรุ่งริ่งห่อหุ้มก้านธนูไว้และออกแรงดึงอีกครั้ง

นางมองเห็นบาดแผลที่ถลอกปอกเปิกจนละเอียดของมันเป็น แต่ไม่ปล่อย
 ใจตัวเองคิดว่ามันจะเจ็บเพียงใด ไม่ปล่อยใจตัวเองคิดอะไรมากมาย นาง
 เอาผ้าที่ผูกอยู่บนก้านธนูพันกับมือแล้วใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มีเหยียบไปบน
 กระดูกสะบักของมันอีกครั้ง ก่อนจะเปล่งเสียงร้องพลางดึงไปข้างหลังสุดแรง

ขณะที่อินกวางคิดว่าตัวเองกำลังจะทนเสียงครางอย่างเจ็บปวดของมัน
 ไม่ได้อีกต่อไป ธนูดอกนั้นก็เริ่มขยับ หลังจากนั้นนางก็หายใจหลังล้มไป
 บนพื้นโดยมีธนูแหลมคมสีดำติดมือมาด้วย

แต่แทบจะในจังหวะเดียวกัน โลหิตสีแดงฉานพุ่งทะลักขึ้นไปบนท้องฟ้า
 และสาดใส่ใบหน้าตลอดจนศีรษะของนางจนทั่ว อาบย้อมพื้นที่โดยรอบให้

เป็นสีแดง

การดึงธนูออกนั้นออกมาทำร้ายมันและสร้างบาดแผลมากยิ่งขึ้น

ห้ามเลือด ต้องห้ามเลือดโดยเร็วที่สุด

อินทกวางรีบลุกขึ้นและกระซางธนูยาวกับฝ่าที่พื้นมืออยู่ออก จากนั้นก็คว้าหัวธนูที่เผาไฟจนแดงขึ้นมา มือหนึ่งกดไปรอบๆ บริเวณปากแผลเพื่อห้ามเลือด อีกมือประทับหัวธนูนั้นลงไปบนบาดแผล

เสียงดังซ่า ควินสีขาวและกลิ่นไหม้พุ่งขึ้นพร้อมกัน

มันเจ็บจนร้องโหยหวนและโง่งหลังขึ้น

อินทกวางแทบจะอาเจียนออกมา แต่นางไม่มีเวลา นางไม่มีแม้กระทั่งเวลาจะใส่ใจใจความเจ็บแปลบรุนแรงที่พุ่งมาจากหน้าอกและช่องท้องของตัวเอง เลือดยังคงไหล นางทิ้งหัวธนูที่ไม่แดงอีกแล้วและคว้าธนูดอกใหม่มาประทับลงไปอีกครั้ง อีกดอกและอีกครั้ง นางไม่กล้าหยุดมือ ได้แต่ใช้หัวธนูที่เผาไฟจนแดงประทับลงไปบนรอยแผลขนาดใหญ่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนธนูถูกใช้จนหมด จบจนเลือดหยุดไหล

ในที่สุดบาดแผลนั้นก็ล้าตรงนั้นก็ถูกเผาจนไหม้เกรียม

นางมองผิวที่ถูกไฟลวกจนเนื้อปริแตกและบิดเบี้ยวผิดรูป ก่อนจะลดมือที่กำธนูลงอย่างอ่อนแรง

เสียบ

เสียบยี่งัก

เสียบเหลือเกิน

นอกจากเสียงหอบหายใจของตัวเอง นางไม่ได้ยินเสียงอื่นได้อีก

มือของนางกำลังสั่น สั่นอย่างหยุดไม่ได้

เลือดที่ไหลกระจัดเหมือนน้ำพุหยุดลงแล้ว หยุดหมดแล้ว เหลือเพียง
กลิ่นไหม้ กลิ่นไหม้คาวของเลือดกับเนื้อ แต่มันไม่ขยับ ไม่ดีนรน และไม่
ส่งเสียงคำราม แม้แต่ขนสีขาวยตรงหน้าท้องและหน้าอกก็ไม่สะท่อนขึ้นลงอีก
เสียงร้องของมันหยุดลง หยุดไปตั้งนานแล้ว ไม่รู้ว่าหยุดไปตั้งแต่
เมื่อใด

นางไม่กล้ามองมัน ไม่กล้าหันไปมองเพราะกลัวว่ามันจะตายไปแล้ว
กลัวว่ามันจะทนการเสียเลือดไม่ไหว กลัวว่าตัวเองจะทรมาณมันจนตาย

มือของนางเต็มไปด้วยเลือดอุ่นๆ ของมัน ศีรษะและใบหน้าของนาง
ก็เต็มไปด้วยเลือด ดูเหมือนเลือดสีแดงสดเหล่านั้นจะอาบย้อมไปทั่วตัวนาง
เขาตายแล้ว อีณกวางคิดอย่างหวาดหวั่น

นางสังหารมัน

นางสังหารอัจฉรี

หัวใจเจ็บปวดเหลือเกินเหมือนจะแตกสลาย รวากับถูกฉีกทิ้งทั้งที่ยังมี
ชีวิตอยู่

เดิมทีมันสามารถตายแบบไม่ต้องเจ็บปวด ไม่ต้องผ่านความทุกข์
ทรมานและความโหดร้ายทารุณเช่นนี้ แต่นางเห็นแก่ตัวเกินไป อดดีเกินไป
ยึดความคิดตัวเองเป็นที่ตั้ง นางไม่ยอมปล่อยมือ ไม่ยอมปล่อยเขาไป
ไม่ยอมให้เขาได้รับอิสระ...

หากมิใช่เพราะนาง เดิมทีเขาอาจไม่ต้องตาย เขาสามารถมีชีวิต
ต่อไปได้

หญิงสาวทอบทวยใจ ริมฝีปากสั่นระริก มือสั่น ไหล่สั่น แม้แต่หัวใจก็
สั่นสะท้าน หยดน้ำตาขนาดเท่าเม็ดธัญพืชเอ่อคลออีกครั้งและไหลอาบพวงแก้ม

ทั้งสองข้าง

ทว่าวินาทีถัดมานางกลับรู้สึกถึงลมหายใจร้อนขึ้นที่ปะทะเข้ามาและ
ปกคลุมใบหน้านาง

อินทวงสั้นไปทั้งตัว ตื่นตระหนกเป็นอย่างยิ่ง

นางลนลานเงยหน้าขึ้นและเห็นดวงตาสีอำพันอบอุ่นคู่นั้น มันแลบลิ้น
ออกมาเลียน้ำตาที่กลิ้งลงมาจากขอบตานาง

ฉมูในมือที่ยังร้อนระอุร่วงหล่นลงบนพื้น

นางมองมันอย่างไม่อยากเชื่อ น้ำตาร้อนเผวไหลรินลงมาเหมือนท่ามบ
ที่พึงทลาย

สายลมเย็นโหยเอื่อยและพัดไปไม่เหนื่อหัวก่อให้เกิดเสียงสวบสวบ
น้ำตกด้านหน้าส่งเสียงซู่ซ่า ลำธารเล็กด้านข้างไหลเรื่อยริน

ในที่สุดนางก็ได้ยินเสียงอื่นๆ ไม่ได้มีแต่เสียงหัวใจเต้นอย่างหวาดหวั่น
และเสียงหอบหายใจตื่นตระหนกของตัวเอง

นอกจากนี้ยังมีเสียงหายใจหนักหน่วงและเสียงซ่าของพยัคฆ์ร้าย

นางไม่อยากเชื่อ นางเลวปานนี้ โหดร้ายปานนี้ ทรมานมันถึงขนาดนี้
มันกลับไม่ได้จับหัวนางจนขาด ทั้งยังปลอบโยนนาง

"ขอโทษ... ข้าขอโทษ..."

อินทวงร้องให้ตัวสั่น น้ำมูกน้ำตาไหลเป็นทางอย่างห้ามไม่อยู่ มันเลีย
น้ำตาให้นางอีกครั้ง แม้ลมหายใจจะเผวเบา แต่ยังคงปลอบโยนนางครั้งแล้ว
ครั้งเล่าไม่หยุด

อินทวงร้องให้จนตาบวม แต่ไม่ลืมดูแลมันต่อ

นางร้องให้พลางเอาลูกธนูสีดำไปล้างให้สะอาดและใช้มันดัดต้นไม้แบ่งลำต้นออกครึ่งหนึ่งแล้วไปตักน้ำสะอาดที่ลำธารมาให้มันดื่ม

นางร้องให้พลางล้างหน้าตา เนื้อตัว และมือเท้าที่เปื้อนเลือดให้สะอาด จากนั้นก็ร้องให้พลางเอาเสื้อคลุมไปจุ่มน้ำและนำมาเช็ดทำความสะอาดร่างกายให้มัน

แม้จะใช้กันอย่างประหยัดที่สุด แต่ยาสมานแผลของนางยังคงไม่พอบทบาทแผลทั้งหมด นางจึงตรงดิ่งเข้าไปในป่าหาสมุนไพรที่นำมาใช้ได้ ใช้ก้อนหินบดให้ละเอียดแล้วประคบลงบนบาดแผล ต้องขอบคุณท่านพ่อผู้ชอบหาเงินของนางที่ทำให้ทองสัมฤทธิ์ร้านค้าทุกประเภท แน่ใจว่าย่อมไม่ขาดร้านขายยา นางเที่ยวเล่นไปทั่วทุกร้านตั้งแต่เด็ก นานเข้าจึงพอรู้เรื่องอยู่บ้าง

หลังจากนั้นพยัคฆ์ร้ายก็นิ่งสงบ ดูเหมือนจะหลับไปแล้ว แต่นางรู้ว่าหาได้เป็นเช่นนั้น หูของมันเป็นขยับฟังความเคลื่อนไหวของนาง มันคอยสังเกตสถานการณ์รอบด้านอยู่ตลอดเวลา

แต่เท่าที่นางเห็น ต่อให้หุบเขาแห่งนี้มีสัตว์ตัวอื่นอยู่ก็คงตกใจหนีไปเพราะเสียงร้องโหยหวนนำหวาดกลัวของมันตั้งนานแล้ว นางไม่เห็นแม้กระทั่งนกสักตัวด้วยซ้ำไป

กว่านางจะทำความสะอาดตัวมันจนสะอาดและมั่นใจว่าทายาลงบนบาดแผลทุกแห่งและเลือดหยุดไหลแล้ว เวลาหนึ่งวันก็ผ่านไป ความมืดมาเยือนอีกครั้ง

อินกวางนั่งลงข้างกายมัน รู้สึกว่าขาทั้งสองข้างสั่นไม่หยุด แต่ขณะเดียวกันกลับแข็งเหมือนหิน

นางควรจะไปอีกกองเพราะเริ่มเห็นนกบินแล้ว นั่นหมายความว่าสัตว์อื่นๆ อาจกลับมาอีกครั้ง แต่เวลานี้นางเหนื่อยเหลือเกิน นางบอกตัวเองว่าขอพักชั่วคราว ขอนั่งครู่เดียวเท่านั้น จากนั้นก็จะไปกองไฟ

นางจะไปกองไฟเพื่อให้มั่นใจว่ามันจะปลอดภัย นางจะปกป้องมันไม่ให้ใครหน้าไหนมาทำร้ายมัน...

อินทวงกำลังลูกลูกสุนัขดำแหลมคมดอกนั้นไวแน่นอน บอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ร่างกายของมันอบอุ่นเหลือเกิน อบอุ่นยิ่งนัก และกลางคืนก็แสนหนาว มันจะหนาวถึงปานนี้...

คิดได้เพียงเท่านี้นางก็เหนื่อยจนเอนพิงสัตว์ตัวมที่มานั้น ฟังเสียงหัวใจเต้นเนิบช้าของมันและผล็อยหลับไป

คู่สุด ดรามารัก

เล่ม 2

ในเสื้อของนางโจว...มีปีศาจแฝงกายอย่างเนียนเรียบ

ปะปนอยู่กับเขม่ามนุษย์มาช้านาน
ทว่าไม่สิ้นผู้ใดล่วงรู้ว่าเป็นเหตุไฉนเพราะเหตุไร
เขม่าปีศาจถึงปรากฏกายออกอาละวาดได้กับผู้คนไม่เว้นแต่ละวัน

เขาเพียงจ้องจับตาระบึกะปลกอยู่ ณ ที่แห่งนี้
เพื่อคอยปกปักรักษาคนรอบเขลืออันการบ
ในอ้อมสวาทนางสาวเสื้อดั่งที่เขารักยิ่งดุจดวงใจ
อีกทั้งนางเองก็พยายามทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เขาจากไปเช่นกัน

«พี่จะรู้ว่ามีนางทำไปเพราะรักเขา
แต่จะให้เขาขึ้นเขย็ดอยู่ข้างกายนางไปได้อย่างไรกันแล้ว
เขาไม่คู่ควรกับนางเลยสักนิด
และอีกตัวตนหนึ่งไปในร่างเขานั้น
นับวันก็ยิ่งยากเกินจะกดขี่ไว้ได้ต่อไป
ซึ่ง 'สัว' อาจจะไม่ลืมหูลำพรางนางได้ในสักวัน!»

Jamsai Customer Care

ดูแลนิกรอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-1739-5

9

786160 617395

คู่สุดสรวยรัก 1+2
ราคาชุดละ 359 บาท